

d ů v o d ů:

Proti názoru procesního soudu o neplatnosti dotčené úmluvy podle § 55 vyr. ř. brojil žalobce v odvolání z rozsudku soudu první stolice, jenž byl pak odvolacím soudem potvrzen, pouze s toho hlediska, že se ona úmluva stala po skončení vyrovnacího řízení žalovaného a že proto nemůže být neplatná ve smyslu § 55 vyr. ř. Při tom měl žalobce patrně na zřeteli ustanovení § 47 vyr. ř. č. 337/1914 ř. z., ježto se dovolával rozhodnutí č. 5281 Sb. n. s., které se právě na toto ustanovení vztahuje. Ale přehlédl při tom, že tu jde o vyrovnání ujednané v roce 1932, takže jest je posuzovati již podle nového vyrovnacího řádu, jehož § 55 se liší od § 47 starého vyr. ř. právě tím, že neomezuje účinek zákazu úmluv v tom směru, že se zákaz ten nevztahuje na úmluvy ujednané po pravoplatném potvrzení vyrovnání, nýbrž že nečiní rozdíl v tom, kdy k nedovolené úmluvě došlo. Podle nového ustanovení § 55 vyr. ř., které jest pro souzený případ rozhodující, se týká jeho zákaz i úmluv ujednaných po pravoplatném potvrzení vyrovnání a po skončení vyrovnacího řízení, nevylučuje tudíž ve smyslu § 55 vyr. ř. její neplatnost.

Čís. 16655.

Pokud nejsou práce kinooperátéra, zaměstnaného v biografu jen praktickým předváděním projekce filmu, ani kupeckými ani vyššími nekupeckými službami ve smyslu § 1, odst. 1, písm. a), zák. č. 154/1934 Sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 20. ledna 1938, Rv I 2027/37.)

Srov. rozh. č. 9024 Sb. n. s.

Žalobce, jenž byl u žalované společnosti zaměstnán jako t. řeč. druhý kinooperátér od 1. února 1936 za týdenní mzdu 266 Kč týdně a jehož služební poměr byl skončen čtrnáctidenní výpovědí, danou mu dne 14. května 1936 ke dni 31. května 1936, se na žalované zaměstnavatelce domáhá zaplacení 9.673 Kč 15 h s přísl. mimo jiné i za kvartální výpovědní lhůtu, ježto se na něho vztahují předpisy zák. č. 154/1934 Sb. z. a n. Nižší soudy vyhověly žalobě co do částky 111 Kč s přísl., jinak žalobu zamítly.

Nejvyšší soud nevyhověl žalobcovu dovolání.

D ů v o d y:

V souzené věci jest rozhodující, zda pro pracovní poměr žalobce jako kinooperátéra platí již podle zákona předpisy zákona o soukromých zaměstnancích č. 154/1934 Sb. z. a n., neboť dovolatel netvrdí, že ujednal se žalovanou i co do výpovědní lhůty použití tohoto zákona, nýbrž

dovozuje jeho použití jen z povahy svých prací. Ustanovení zákona o pensijním pojištění, jenž pro svůj obor vymezil značně širěji pojem prací rázu převážně duševního, nelze rozšiřovati na obor pracovní činnosti zaměstnanců podle zákona o soukromých zaměstnancích (Sb. n. s. č. 13863).

Poněvadž biograf není obchodním podnikem podle čl. 271 až 273 obch. zák. a poněvadž se na něj jako na zábavní podnik nevztahuje živnostenský řád (čl. V, písm. o), živn. řádu ze dne 20. prosince 1859, č. 227 ř. z., Sb. n. s. č. 9024), nelze práce kinooperátéra pokládati za kupecké služby podle § 1, odst. 1, písm. a), zák. č. 154/1934 Sb. z. a n.).

Zbývá tedy jen posouditi, zda lze práci kinooperátéra podřaditi pod pojem »vyšších služeb nekupeckých« podle § 1, odst. 1, a) zák. č. 154/1934 Sb. z. a n.

Podle nesporného přednesu záležela práce žalobcova v tom, že musel nejprve film prohlédnouti, zdali není vadný, pak vady, byly-li jaké, opravit, film natočiti na kotouč a vložit do projekčního přístroje, zasaditi do lamp dva uhlíky, zapnouti proud, při projekci sledovati, zda film má správnou polohu, zdali obraz je jasný, možné nedostatky vyrovnati, dávat pozor, aby se film nepřetrhl a nevznítíl, a konečně mu příslušelo udržovati stroj v pořádku.

Podle § 11 nařízení ministra vnitra ze dne 18. září 1912, č. 191 ř. z., jež je dosud v platnosti, není předepsáno pro způsobilost k službě kinooperátéra žádné vyšší vzdělání ani zvláštní průprava, vyžaduje se jen ústní zkouška, jež může záležeti i jen v praktickém předvedení projekce. K této zkoušce je připuštěn každý, kdo jest aspoň 18letý, proti němuž není v mravním ohledu námitek a kdo prokáže, že po šest měsíců obsluhoval projekční přístroj za dozoru zkušeného operátéra.

Je proto i odůvodněn závěr, že se činnost kinooperátéra nejvíce ve větší duševní práci a námaze, že není charakterisována vyšším předběžným vzděláním a že žalobce nebyl vybaven žádným disposičním právem ani rozhodovací mocí, takže nelze jeho pracovní úkony pokládati za vyšší služby podle § 1, odst. 1, a) zák. č. 154/1934 Sb. z. a n.

Odvolací soud zjistil, že pro pracovní poměr mezi spornými stranami platila podle potvrzení ze dne 25. ledna 1936 kolektivní smlouva ze dne 15. ledna 1932, uzavřená mezi Zemským svazem kinematografů v Čechách a odborovým sdružením čs. kinooperátérů, až na ustanovení pod nadpisem »Ustanovení mzdová« v odstavci 2, pod odstavci VI, VIII, IX, X, podle níž určena výpověď 14denní. Byla proto dána žalobci čtrnáctidenní výpověď právem a žalobce nemá z důvodu výpovědní lhůty proti žalované žádných nároků.

Čís. 16656.

Rozsudek vydaný ve sporu o rozvod manželství nemůže býti beze všeho podkladem rozhodnutí sporu o rozluku téhož manželství a nelze pokládati otázku rozlukového důvodu (hlubokého rozvratu manželství)